

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต INSTRUCTIONAL MANAGEMENT IN BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN CHINESE, FACULTY OF HUMANITIES, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY AS PERCEIVED BY STUDENTS

ณิชภัทร จาวีสูตร*, อัจฉรา วัฒนานรงค์, สุวพร ตั้งสมวรพงษ์
Nichapat Javisoot*, Achara Wattananarong, Suwaporn Tungsomworapongs

สาขาวิชาการอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
Program in Higher Education, Faculty of Education, Srinakharinwirot University, Thailand.

*Corresponding author, E-mail: e_krading@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สถานภาพในการเรียนภาษาจีน และพื้นฐานทางการศึกษา ก่อนเข้าเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ ประกอบด้วย นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 161 คน ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 79 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที (t-test) ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านเหมาะสมในระดับมาก ยกเว้นด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง
2. นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน
3. นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านการวัดและประเมินผลที่ไม่แตกต่างกัน

4. นิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาเอกและวิชาโทมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

5. นิสิตที่มีพื้นฐานทางการศึกษา ก่อนเข้าเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: การจัดการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ความคิดเห็นของนิสิต

Abstract

The purposes of this study were to investigate and to compare instructional management in Bachelor of Arts *Program in Chinese*, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University as perceived by students in 5 aspects: curriculum, instructor, learning and teaching process, measurement and evaluation, and supporting factor in overall and each aspect classified by gender, class level, educational status, and educational background. The samples were 161 undergraduate students of Chinese program in the academic year of 2011. The instrument used in the study was a five – point rating scale questionnaire of 79 items with the reliability of 0.97. Data were analyzed by mean, standard deviation, a t-test, one way analysis of variance and Scheffe' method.

The results revealed that:

1. The students rated instructional management in Bachelor of Arts Program in Chinese, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University in overall at a high level. When considered in each aspect, it was found that the aspects of instructor, learning and teaching process, and measurement and evaluation were at a high level whereas supporting factor was at a moderate level.

2. There was no significant difference between the opinions of male and female students toward the instructional management in overall and each aspect.

3. There was a significant difference among the opinions of students with different year of study on instructional management in overall and each aspect, except the aspect of measurement and evaluation.

4. There was no significant difference between the opinions of students majoring Chinese and the ones minoring Chinese toward the instructional management in overall and each aspect.

5. There was no significant difference among the opinions of students with different educational background toward the instructional management in overall and each aspect.

Keywords: Instructional Management, Bachelor of Arts Program in Chinese, Perceived by students

บทนำ

ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่การติดต่อสื่อสารทั่วถึงกัน ทำให้ภาษามีบทบาทสำคัญมากขึ้น และภาษาจีนเป็นหนึ่งในภาษาสากลที่มีบทบาทในการสื่อสารเป็นอย่างมากในปัจจุบัน จากการเปิดประเทศของประเทศจีนเอง และการดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจ คือ “ยุทธศาสตร์ก้าวออกไป” โดยที่บริษัทจีนจำนวนมากไม่น้อยได้ก้าวออกไปเพื่อตั้งศูนย์วิจัยผลิตภัณฑ์ในต่างประเทศโดยเฉพาะในทวีปอเมริกาใต้ ตะวันออกกลาง เอเชียใต้ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แอฟริกา ยุโรปตะวันออก และอดีตสหภาพโซเวียต [1] และโดยเฉพาะในประเทศไทยซึ่งเป็นคู่ค้าที่สำคัญ และผูกไมตรีกับประเทศจีนมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย จนกระทั่งในปัจจุบันได้มีธุรกิจสัญชาติจีนเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก รวมไปถึงนักท่องเที่ยวชาวจีนที่หลั่งไหลเข้ามาชื่นชมสถานที่ท่องเที่ยวและวัฒนธรรมไทย [2] จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าภาษาจีนเป็นภาษาในการสื่อสารที่จำเป็นอันดับแรกๆ ในประเทศไทย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ภาษาจีนเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมศึกษาและเปิดสอนเป็นจำนวนมากในปัจจุบัน ทั้งสถาบันสอนภาษาเอกชน และในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนหลายแห่ง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นสถาบันอุดมศึกษาหนึ่งที่มีการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้นในคณะมนุษยศาสตร์ โดยเริ่มจัดการเรียนการสอนเป็นวิชาโทในระยะแรกคือ ในปี พ.ศ. 2540 และในปี พ.ศ. 2544 จึงจัดการเรียนการสอนเป็นวิชาเอกในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน จนกระทั่งในปัจจุบันมีการดำเนินการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรภาษาจีนเป็นวิชาเอก และวิชาโท โดยมีคณาจารย์ประจำสาขาวิชาทั้งสิ้นจำนวน 6 คน วุฒิการศึกษาปริญญาเอก 1 คน กำลังศึกษาปริญญาเอก 2 คน และวุฒิการศึกษาปริญญาโท 2 คน มีอาจารย์พิเศษชาวต่างชาติ 2 คน ร่วมกันผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพสอดคล้องกับนโยบายของชาติ สภาพสังคม และตลาดแรงงาน

จากการที่ผู้วิจัยได้เคยศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนทำให้ทราบถึงสภาพปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนรวมทั้งจากการสัมภาษณ์นิสิตและศิษย์เก่าจึงทำให้ทราบถึงสภาพปัญหาและข้อบกพร่องต่างๆ ในด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านปัจจัยเกื้อหนุน ดังนั้นจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่อาจารย์ผู้สอนและผู้บริหารหลักสูตร ในการนำข้อมูลไปใช้ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สภาพภาพในการเรียนภาษาจีน และพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิต สาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2554 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 161 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

เกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 79 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97 โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด ทั้ง 5 ด้าน เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ

2. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้งโดยรวมและในแต่ละด้าน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอนด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามตัวแปรเพศและสถานภาพในการเรียนภาษาจีน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปรชั้นปีและพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheff)

4. แบบสอบถามปลายเปิด วิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และนำเสนอเชิงบรรยาย

ผลการวิจัย

สรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตเพศหญิง จำนวน 134 คน (ร้อยละ 83.2) นิสิตเพศชาย จำนวน 27 คน (ร้อยละ 16.8) เมื่อพิจารณาชั้นปีที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 71 คน (ร้อยละ 44.1) นิสิตชั้นปีที่ 4 จำนวน 35 คน (ร้อยละ 21.7) นิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 33 คน (ร้อยละ 20.5) นิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 22 คน (ร้อยละ 13.7) เป็นนิสิตที่มีสถานภาพในการเรียนภาษาจีนเป็นวิชาเอก จำนวน 102 คน (ร้อยละ 63.4) นิสิตที่มีสถานภาพในการเรียนภาษาจีนเป็นวิชาโท จำนวน 59 คน (ร้อยละ 36.6) และนิสิตส่วนใหญ่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนจากการสำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ภาษาจีน จำนวน 80 คน (ร้อยละ 49.7) นิสิตสำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จำนวน 43 คน (ร้อยละ 26.7) นิสิตสำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์สาขาอื่น ๆ จำนวน 38 คน (ร้อยละ 23.6)

2. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านเหมาะสมในระดับมาก ยกเว้นด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง

3. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 2 จำแนกตามเพศพบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

4. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 2 จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษาพบว่า นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนโดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านการวัดและประเมินผลที่ไม่แตกต่างกัน

5. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 2 จำแนกตามสถานภาพในการเรียนภาษาจีนพบว่า นิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาเอกและวิชาโทมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

6. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 2 จำแนกตามพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนพบว่า นิสิตที่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

สรุปและอภิปรายผล

1. การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน พบว่า

โดยรวมเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้านเหมาะสมในระดับมาก ยกเว้นด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง ผู้วิจัยขออภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 ด้านหลักสูตร การที่นิสิตมีความเห็นว่าเหมาะสมในระดับมาก อาจเนื่องมาจากหลักสูตรมีจุดมุ่งหมายชัดเจน และสอดคล้องกับความต้องการของนิสิต ซึ่งมีเป้าหมายว่าเมื่อนิสิตเข้ารับการศึกษาในหลักสูตรนี้แล้วจะทำให้นิสิตเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน สามารถนำภาษาจีนไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ สอดคล้องกับความต้องการของสภาพสังคมและตลาดแรงงาน นอกจากนี้หลักสูตรยังมีความทันสมัย มีการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรอยู่เสมอให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน เนื้อหารายวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีความสามารถในการสื่อสาร มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อีกทั้งจำนวนหน่วยกิตตลอดทั้งหลักสูตรมีความเหมาะสม รายวิชาในหลักสูตรมีทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ เนื้อหารายวิชา มีการจัดเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ดังที่ทฤษฎี I-E-O Model ของแอสติน [3] ซึ่ง I คือ Input E คือ Environment และ O คือ Output ในส่วนของ Environment ได้กล่าวถึงการจัดหลักสูตร ว่าการจัดเนื้อหาสาระทางวิชาการรวมถึงการประเมินผล การสอนและหลักสูตรเป็นส่วนประกอบหนึ่งของสภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อการพัฒนานิสิต และทองอินทร์ วงษ์โสธร และคนอื่นๆ [4] กล่าวว่า หลักสูตรที่ดีย่อมสามารถสร้างและผลิตบัณฑิตให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม และเป็นหลักสูตรที่สนองความต้องการของนักศึกษาในสถาบันด้วย สอดคล้องกับบราวน์ [5] กล่าวว่า การจัดหลักสูตรที่ดีต้องวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้การจัดทำหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด มีการกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์

ที่สัมพันธ์กัน เพื่อสามารถกำหนดวิธีการสอนได้อย่างเหมาะสมทำให้ผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์

1.2 ด้านอาจารย์ นิสิตมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับมาก อาจเนื่องมาจากอาจารย์มีคุณวุฒิและคุณสมบัติที่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน มีอาจารย์ชาวจีนร่วมในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นิสิตได้เรียนรู้ทักษะภาษาจีนอย่างถูกต้อง อาจารย์ประจำในหลักสูตรมีทั้งอาจารย์ที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอกทางด้านภาษาจีนมีความรู้ความสามารถในทักษะทางภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเป็นอย่างดีและมีความสามารถในการถ่ายทอดให้แก่นิสิตได้ดี อาจารย์มีความทุ่มเทในการสอน ให้ความเอาใจใส่ดูแลนิสิตให้คำปรึกษาและแนะนำระหว่างการเรียนการสอน และนอกเหนือเวลาเรียน มีความเป็นกันเองกับนิสิต ทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่ตึงเครียด ส่งผลต่อความร่วมมือในการเรียนรู้และทำให้นิสิตกล้าแสดงออกในการใช้ภาษา ดังที่วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา [6] กล่าวว่า ผู้สอนที่ดีต้องมีบุคลิกภาพ ทั้งการพูด เสียงที่พูด กริยาท่าทางและการแสดงออก รวมทั้งสุขภาพกายสุขภาพจิตที่เหมาะสม มีความรู้ ความพร้อมด้านวิชาการ ติดตามข่าวสารสม่ำเสมอ และพร้อมที่จะสอน รู้จักวิธีถ่ายทอดความรู้ ความคิด ให้แก่ผู้เรียนและมีความเอาใจใส่ต่อผู้เรียนด้วย

1.3 ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน นิสิตมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับมาก อาจเนื่องมาจากอาจารย์จัดการเรียนการสอนโดยมีจุดมุ่งหมายและขอบเขตของรายวิชาอย่างชัดเจน เลือกใช้วิธีการสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา และระดับความรู้ของนิสิต จัดการเรียนการสอนโดยมีการฝึกปฏิบัติและใช้ภาษาให้เกิดความชำนาญในทักษะทางภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีการสอนซ่อมเสริม นอกเหนือจากบทเรียนในเรื่องที่นิสิตมีปัญหาหรือต้องการเรียนเพิ่มเติม มีวิธีการสอนที่หลากหลาย

เช่น การจัดกิจกรรมในงานเทศกาลต่างๆ ตามประเพณีของประเทศจีน เพื่อให้นิสิตได้เรียนรู้ประเพณีวัฒนธรรมไปพร้อมกับการเรียนภาษาจีน จัดสถานการณ์จำลองหลังจากเรียนในส่วนของเนื้อหาเพื่อให้นิสิตฝึกการสนทนาตามเหตุการณ์นั้นๆ มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายอยู่เสมอ มีการส่งเสริมให้นิสิตได้แสดงออกโดยการใช้ความสามารถทางภาษาจีน กิจกรรมกระตุ้นให้นิสิตรู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม ร่วมกันคิดร่วมกันทำ ดังที่ติดดินสัน [7] กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้ได้ประสิทธิผลดีที่สุดนั้น ผู้สอนต้องสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในทักษะต่างๆ โดยแบ่งกลุ่มหรือจับคู่เพื่อฝึกปฏิบัติ นอกจากนี้การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต [8] กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต้องให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง เช่น การได้ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลอง การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาต่างประเทศนอกชั้นเรียน เป็นต้น

1.4 ด้านการวัดและประเมินผล นิสิตมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอาจารย์ได้มีการชี้แจงเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้นิสิตทราบ ไม่ว่าจะเป็นการใช้รูปแบบการวัดและประเมินผลแบบอิงเกณฑ์หรือแบบอิงกลุ่ม แจกแจงการให้คะแนนของแต่ละรายวิชาให้นิสิตทราบอย่างละเอียด นอกจากนี้การวัดและประเมินผลยังตรงตามจุดมุ่งหมายของรายวิชา ข้อสอบที่ใช้ในการวัดผลการเรียนตรงและครอบคลุมตามเนื้อหา วิชาที่นิสิตเรียน ข้อสอบมีความหลากหลาย เหมาะสม และครอบคลุมการวัดและประเมินผลทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีการแจ้งผลการวัดและประเมินผลให้แก่นิสิตทราบทุกครั้งเพื่อเป็นข้อมูลป้อนกลับไปยังนิสิต ให้นิสิตทราบถึงข้อบกพร่องของตนเองและนำไปปรับปรุงแก้ไข และเป็นแนวทางในการหาวิธีการเรียนที่เหมาะสมดังที่อุทุมพร จามรมาน [9] กล่าวว่า การวัดผล

ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสอน การวัดผล เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับสู่ตัวผู้เรียนและอาจารย์ว่ามีข้อบกพร่องในด้านใดเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และกึ่งแก้ว อารีรักษ์ [10] ยังกล่าวถึงการวัดและประเมินผลทางภาษาว่า ผู้สอนต้องประเมินผลตามสภาพจริงจากความคิดรวบยอดทางภาษา และประเมินตามความสามารถจริงจากสมรรถภาพในการสื่อสาร ทั้งสมรรถภาพทางภาษา สมรรถภาพทางภาษาศาสตร์สังคมและวัฒนธรรม สมรรถภาพทางการเรียบเรียงถ้อยคำ และสมรรถภาพทางยุทธศาสตร์การสื่อสาร

1.5 ด้านปัจจัยเกื้อหนุน นิสิตมีความคิดเห็นว่ายอมรับในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากสื่อที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอกับความต้องการของนิสิต สื่อการเรียนการสอนไม่หลากหลาย สื่อการเรียนการสอนไม่ทันสมัย ส่วนใหญ่เป็นสื่อประเภทสิ่งพิมพ์ที่เป็นหนังสือหรือตำราเรียน แต่สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทวารสาร นิตยสารหรือบันทึงคดีด้านภาษาจีนมีน้อย ไม่กระตุ้นให้นิสิตเกิดความสนใจหาความรู้ สื่อเทคโนโลยีที่ใช้ประกอบ การเรียนการสอนไม่เพียงพอ เช่น จานวีดิทัศน์ภาพยนตร์จีน เป็นต้น เอกสารประกอบการเรียนไม่ชัดเจนแน่นอนเป็นเอกสารถ่ายสำเนาเพื่อให้นิสิตเรียนในคาบนั้นๆ ดังที่วาสนา ชาวหา[11] กล่าวว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนช่วยให้คุณภาพการเรียนรู้ดีขึ้น ปัจจุบันสื่อการเรียนภาษามีหลายอย่างทั้งสื่อในห้องเรียนและนอกห้องเรียน สื่อภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ เพราะการได้รับสื่อนอกห้องเรียนจะมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะทางภาษาได้ และคราเซน [12] ยังกล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะ ภาพยนตร์ต่างประเทศจะช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในด้านการฟัง พูด อ่าน เขียนมากยิ่งขึ้น รวมทั้งสามารถสร้างความคิดและจินตนาการเริ่มแรกอย่างถูกต้อง ทำให้เกิดความคิดรวบยอด

และมีอิทธิพลต่อเจตคติของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมระหว่างบทเรียนมากที่สุดคือการนำบทความต่างๆ ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น อภิปราย นำมาซึ่งการพัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ในการจัดห้องเรียนยังไม่เหมาะสมกับจำนวนนิสิต ห้องเรียนมีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับจำนวนนิสิตทำให้สภาพห้องเรียนแออัดไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ ไม่สามารถฝึกปฏิบัติได้อย่างเต็มที่ ห้องปฏิบัติการทางภาษาไม่เพียงพอ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะคณะมนุษยศาสตร์มีหลายสาขาวิชา และมีนิสิตเป็นจำนวนมากในขณะที่อาคารเรียนมีจำนวนห้องเรียนและห้องปฏิบัติการทางภาษาเพียงไม่กี่ห้องจึงต้องจัดแบ่งให้เพียงพอกับจำนวนนิสิต ดังที่ชนิษฐกัญญา วินิจจกุล; อรุณี วิริยะจิตรา; และวันเพ็ญ ชัยกิจมงคล [13] กล่าวว่า ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน เนื่องจากนักศึกษาจะสามารถใช้ความรู้ที่เรียนมาฝึกปฏิบัติหรือค้นคว้าความรู้ใหม่ๆ ด้วยตนเองได้

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้าน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สถานภาพในการเรียนภาษาจีน พื้นฐานทางการศึกษา ก่อนเข้าเรียน พบว่า

2.1 นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากนิสิตชายและนิสิตหญิงเรียนในหลักสูตรเดียวกัน โดยเรียนเนื้อหารายวิชาต่างๆ กับอาจารย์กลุ่มเดียวกัน และร่วมในกิจกรรม

การเรียนการสอนเหมือนกัน ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคณาจารย์ในสาขาเหมือนกัน มีการร่วมกิจกรรมในการเรียนการสอนเหมือนกัน เช่น การทำรายงาน การแสดงละคร การจัดนิทรรศการ และในการทำกิจกรรม ไม่ได้มีการแบ่งแยกระหว่างกิจกรรมของนิสิตชายและกิจกรรมของนิสิตหญิง ได้รับการวัดและประเมินผลการเรียนด้วยเกณฑ์เดียวกัน ได้รับการบริการด้านสื่อ อุปกรณ์ในการเรียนการสอนเหมือนกัน ใช้ห้องเรียน อาคาร สถานที่ในการเรียนรายวิชาต่างๆ เหมือนกัน ดังนั้นจากการที่ได้รับการจัดการเรียนการสอน และประสบการณ์การเรียนรู้เหมือนกัน จึงทำให้นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน เพศจึงไม่ใช่ตัวแปรที่มีอิทธิพลส่งผลต่อความคิดเห็นของนิสิต ดังที่โสภภาพรรณ ต้นตวยาคม และสมบัติ วัจนสาธิตกุล [14] กล่าวว่าทั้งชายและหญิงที่ได้รับการอบรมและการปฏิบัติที่คล้ายคลึงกัน มีโอกาสในการแสดงออกเท่ากัน จึงส่งผลให้ความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

2.2 นิสิตชั้นปีต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมแตกต่างกัน โดยนิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากนิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 2 ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นพื้นฐาน เรียนทักษะทางภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ยังไม่มีการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นสูง รายวิชาส่วนใหญ่เป็นรายวิชาศึกษาทั่วไป รายวิชาเอกมีเพียง 1-2 รายวิชา

ใน 1 ภาคการศึกษา ทำให้นิสิตรู้สึกว่าการเรียนไม่ยากเกินไป สามารถเรียนรู้ได้ง่าย อีกทั้งนิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 2 เพิ่งเริ่มเข้าสู่การเป็นนิสิต ซึ่งเป็นช่วงที่เปลี่ยนจากระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานสู่การศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทำให้นิสิตได้พบเจอกับสิ่งแปลกใหม่ นิสิตจึงมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะเรียนรู้อยู่มาก มีความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จากอาจารย์อย่างเต็มที่ มีความกระตือรือร้นในการเรียน เพราะนิสิตที่ได้เข้ามาเรียนมีความมุ่งมั่นที่จะเข้ามาศึกษาต่อในหลักสูตรอย่างเต็มเปี่ยมอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นจึงทำให้นิสิตรู้สึกสนุกกับการเรียน และมีความสนใจใคร่รู้เป็นอย่างดีในขณะทีมนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในรายวิชาหลักอย่างเต็มที่ โดยเป็นการเรียนการสอนภาษาจีนในทักษะระดับที่สูง รายวิชาเป็นภาคทฤษฎีเฉพาะทางมากขึ้น และลงลึกในรายละเอียดของรายวิชานั้นๆ ทำให้นิสิตรู้สึกว่าจัดการเรียนการสอนมีความยากมากขึ้น ทั้งนี้หากนิสิตมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาจีนไม่ดีก็จะทำให้การเรียนในชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ยากขึ้น อาจทำให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการจัดการเรียนการสอนได้ นอกจากนี้นิสิตชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 เมื่อได้เรียนรู้ภาษาจีนมาในระดับหนึ่งแล้ว นิสิตจะนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการทำงาน ซึ่งเป็นงานล่วงเวลาระหว่างเรียนงานอาสาสมัครต่างๆ เช่น เป็นล่ามให้แก่กักกัฬาดูแลนักกีฬา ต้อนรับนักธุรกิจที่เข้ามาเจรจาธุรกิจในงานแสดงสินค้า เป็นต้น เพื่อเป็นการฝึกใช้ภาษาจีนและหาประสบการณ์ก่อนจบออกไปทำงานจริง จึงทำให้นิสิตรู้ถึงขีดความสามารถในการใช้ภาษาจีนของตนเอง รู้ข้อดีข้อบกพร่องต่างๆ ของตนเอง รวมถึงข้อดี-ข้อเสียของการจัดการเรียนการสอนด้วย ทั้งนี้ นิสิตที่เลือกไปศึกษาที่ประเทศจีน ได้ไปใช้ภาษาจีนโดยตรงที่ประเทศเจ้าของภาษา เรียนรู้กับเจ้าของภาษาจริง ได้สัมผัสวัฒนธรรมประเพณีอย่างใกล้ชิด ทำให้นิสิตเกิดการเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนของทั้ง 2 สถาบันและนิสิต

ที่มีเพื่อนต่างสถาบันที่เรียนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเหมือนกันเมื่อได้พบปะพูดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์กันก็ทำให้นิสิตเกิดการเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนระหว่างสถาบันของตนเองกับสถาบันของเพื่อนอีกด้วย ด้วยเหตุผลต่างๆ ดังกล่าว จึงทำให้นิสิตชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมแตกต่างกัน ดังที่สุวัฒน์ มุทขเมธา [15] กล่าวว่า การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการจัดการเรียนการสอนหรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ นั้น จะต้องสร้างความสนใจ ทำให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียน

เมื่อพิจารณาจากหลักสูตรพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 2 นิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 อาจเนื่องมาจากการจัดหลักสูตรในชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 เป็นรายวิชาพื้นฐาน จัดเรียงลำดับเนื้อหาวิชาโดยเริ่มจากรายวิชาพื้นฐานทางภาษาจีน เช่น ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจีน ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2 เนื้อหารายวิชาเป็นเรื่องเกี่ยวกับไวยากรณ์ คำศัพท์เบื้องต้น บทสนทนาในชีวิตประจำวันเบื้องต้น การจัดจำนวนหน่วยกิตมีความเหมาะสม ไม่มากเกินไป ไม่น้อยเกินไป สำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ซึ่งต้องเรียนรายวิชาศึกษาทั่วไปไปด้วย ทำให้นิสิตรู้สึกว่ายากไม่หนักเกินไป เนื้อหารายวิชาเป็นภาคปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี นิสิตได้ฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษาจีน ทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เนื้อหารายวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาจีนเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ในขณะที่นิสิตชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

มีรายวิชาที่ยากขึ้น เนื้อหารายวิชาเน้นการนำภาษาจีนไปใช้ เนื้อหารายวิชาเป็นภาคทฤษฎีเฉพาะทางมากขึ้น นิสิตต้องรู้จักนำความรู้พื้นฐานทางภาษาจีนมาประยุกต์ใช้ ทำให้นิสิตต้องเตรียมตัวและมีความพร้อมในการเรียนแต่ละรายวิชาเป็นอย่างมาก การจัดจำนวนหน่วยกิตค่อนข้างแน่นเมื่อเทียบกับเนื้อหารายวิชาที่เป็นทักษะขั้นสูง ดังนั้นจากการจัดเนื้อหารายวิชาในหลักสูตรที่แตกต่างกันระหว่างนิสิตชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ที่มุ่งเน้นให้นิสิตเรียนรู้พื้นฐานทางภาษาจีน กับนิสิตชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 ที่มุ่งเน้นให้นิสิตนำทักษะพื้นฐานทางภาษาจีนมาประยุกต์ใช้ ส่งเสริมให้นิสิตนำความรู้ไปใช้ในการทำงานได้ จึงทำให้นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านหลักสูตรแตกต่างกัน ดังที่ธำรง บัวศรี [16] กล่าวว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตรต้องเหมาะสมกับ วุฒิภาวะและประสบการณ์ของผู้เรียน มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับนั้นๆ และครอบคลุมความรู้หลายๆ ด้าน

เมื่อพิจารณาด้านอาจารย์พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 2 นิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 อาจเนื่องมาจากนิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 2 เห็นว่าอาจารย์มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้พื้นฐานทางภาษาจีน หลักไวยากรณ์ให้นิสิตเข้าใจได้ง่าย อาจารย์มีความทุ่มเทและตั้งใจสอนให้นิสิตมีพื้นฐานความรู้ที่ดี อาจารย์มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรม ประเพณีของประเทศจีนอย่างถ่องแท้ สามารถถ่ายทอดให้นิสิตรู้และซาบซึ้งกับวัฒนธรรมประเพณีจีนได้ อาจารย์ทำให้นิสิตมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาจีน สร้างบรรยากาศในการเรียนที่สนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ มีความเป็นกันเองกับนิสิต ระหว่างการเรียนการสอน นิสิตสามารถปรึกษาปัญหา

ซักถามข้อสงสัยได้โดยไม่รู้สีกกลัว ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 เห็นว่าอาจารย์มีคุณสมบัติเหมาะสม ตรงตามรายวิชาที่สอน มีความรู้ในทักษะทางภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเป็นอย่างดี สามารถถ่ายทอดทักษะทางภาษาจีนทั้ง 4 ด้านให้แก่ นิสิตได้ เลือกวิธีสอนตรงตามเนื้อหาวิชา และทักษะแต่ละด้าน สร้างบรรยากาศในการเรียนได้อย่างเหมาะสม มีอาจารย์ชาวจีนร่วมในการจัดการเรียนการสอนซึ่งช่วยให้ นิสิตมีทักษะในการฟัง-พูดดีขึ้น ทำให้นิสิตได้นำภาษาจีนมาใช้ในชีวิตประจำวัน การให้คำแนะนำปรึกษาแก่นิสิตค่อนข้างมีเวลาน้อยเพราะอาจารย์ต้องสอนหลายรายวิชาในชั้นปีที่ 2-4 สอนทั้งนิสิตวิชาเอกและวิชาโท ทำให้อาจารย์ต้องจัดสรรเวลาในการให้คำแนะนำปรึกษา และการสอน ทำให้อาจารย์มีเวลาจำกัดและเวลาว่างของนิสิตกับอาจารย์อาจจะไม่ตรงกัน ดังนั้นจากการจัดการเรียนการสอนด้านอาจารย์ในแต่ละชั้นปีที่แตกต่างกัน การใช้วิธีการสอนที่แตกต่างกันตามระดับของผู้เรียนและเนื้อหาวิชา จึงทำให้นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านอาจารย์แตกต่างกัน ดังที่ทิพวัลย์ มาแสง [17] กล่าวว่า อาจารย์สอนภาษาต้องมีความรู้ความสามารถในเรื่องของเสียง การฟังต้องฟังและเข้าใจเนื้อหา นั้นๆ การออกเสียงถูกต้องชัดเจน การอ่านรู้เรื่องและสามารถเข้าใจทันที การเขียนประโยคได้เข้าใจและถูกต้อง มีความสามารถในการวิเคราะห์ คำศัพท์ มีความรู้ทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณีของเจ้าของภาษา รู้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้อาจารย์ และระดับของผู้เรียน

เมื่อพิจารณาด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน แตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3

และนิสิตชั้นปีที่ 4 อาจเนื่องมาจาก นิสิตชั้นปีที่ 1 พบว่าการใช้วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนส่วนใหญ่เป็นการบรรยายภาษาไทยและภาษาจีนร่วมกัน ฝึกการสนทนาให้นิสิตรู้จักการสนทนาเบื้องต้นในชีวิตประจำวัน เรียนรู้คำศัพท์จากบทสนทนาเขียนตามคำบอกสั้นๆ ง่ายๆ ระหว่างคาบเรียนถามตอบความรู้ความเข้าใจของบทเรียนในแต่ละคาบเรียน ทบทวนบทเรียนเก่าก่อนเริ่มบทเรียนใหม่จากการเรียนการสอนดังกล่าว นิสิตจึงไม่ต้องเตรียมตัวในการเรียนมาก ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 เห็นว่าวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ได้เป็นการสอนแบบบรรยาย การสอนส่วนใหญ่เน้นที่ภาคปฏิบัติ วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้นิสิตได้ฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ใช้วิธีสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้นิสิตทำงานเป็นกลุ่มร่วมกันคิด ร่วมกันทำ อาจารย์กระตุ้นให้นิสิตคิดและตอบคำถามด้วยตนเอง มีการสนทนาโดยใช้ภาษาจีนในคาบเรียน จากการเรียนการสอนดังกล่าว นิสิตต้องเตรียมตัวในการเรียนมาก และอาจทำให้นิสิตรู้สึกว่าการเรียนการสอนนั้นยากขึ้น ดังนั้นจากการจัดการเรียนการสอนด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนที่แตกต่างกันในแต่ละชั้นปี จึงทำให้นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกัน ดังที่สุทธพร รัตนกุล [18] กล่าวว่า การสอนภาษาในระดับอุดมศึกษาไม่มีวิธีตายตัวในการสอน เนื่องจากขึ้นอยู่กับอาจารย์ผู้สอนแต่ละคน ซึ่งก็จะใช้เทคนิควิธีการต่างๆ ให้เหมาะสมกับผู้เรียน และขึ้นอยู่กับรายวิชา หากเป็นวิชาที่ไม่เฉพาะเจาะจงทักษะ เช่น ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน (Basic English/Fundamental English) อาจารย์ก็จะสอนทุกทักษะ แต่หากเป็นวิชาที่เฉพาะเจาะจงทักษะใดทักษะหนึ่ง เช่น วิชาการฟัง (Listening)

อาจารย์ก็จะใช้สื่ออื่นๆ นอกจากตำราประกอบการสอน เช่น ใช้เทปหรือวิดีโอที่เกี่ยวกับบทสนทนา เพื่อฝึกทักษะการฟัง

เมื่อพิจารณาด้านปัจจัยเกื้อหนุนพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน แตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 4 อาจเนื่องมาจากนิสิตชั้นปีที่ 1 พบว่า สื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนมีความทันสมัย หนังสือหรือตำราอ่านเพิ่มเติมมีจำนวนมาก หลากหลาย หนังสือตำราสามารถส่งเสริมให้นิสิตเข้าใจหลักภาษา ไวยากรณ์ได้มากขึ้น ห้องเรียนเหมาะสมกับจำนวนนิสิต ไม่แออัดเกินไป เนื่องจากในชั้นปีที่ 1 จัดการเรียนการสอนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (องครักษ์) ซึ่งมีพื้นที่กว้าง เมื่อเทียบกับจำนวนนิสิต ห้องสมุดมีขนาดใหญ่ เงียบสงบเหมาะแก่การค้นคว้าหาความรู้ ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 4 พบว่าสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนส่วนใหญ่เป็นหนังสือ ตำราอ่านเพิ่มเติม สื่อประเภทสิ่งพิมพ์อื่นๆ เช่น นิตยสารจีน หนังสือพิมพ์จีน หรือสื่อเทคโนโลยีต่างๆ เช่น จานวิดีโอทัศนภาพยนตร์ มีจำนวนน้อย สื่อไม่หลากหลายและไม่เพียงพอต่อความต้องการของนิสิต ห้องปฏิบัติการทางภาษาไม่เพียงพอการจัดสรรห้องเรียนไม่เพียงพอห้องเรียนมีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับจำนวนนิสิต บรรยากาศในห้องเรียนแออัด มืดทึบ โครงการแลกเปลี่ยนนิสิตไม่เพียงพอทำให้นิสิตมีโอกาสนำไปศึกษาที่ประเทศจีนน้อย ขาดโอกาสในการฝึกใช้ภาษาจีน ดังนั้นจากสภาพการจัดการเรียนการสอนด้านปัจจัยเกื้อหนุน นิสิตแต่ละชั้นปีมีความต้องการด้านปัจจัยเกื้อหนุนแตกต่างกัน จึงทำให้นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านปัจจัยเกื้อหนุนแตกต่างกัน ดังที่รูปทอง กว่างสวาสดี [19] กล่าวว่า การจัดหาสื่อและอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต้องคำนึงถึงหลักสูตรของ

รายวิชานั้นๆ ต้องเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์ให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตร และเลือกใช้อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ วารสาร รูปภาพ สื่อเทคโนโลยีต่างๆ และสื่ออื่นๆ จะต้องมีความพอดี คงทน

2.3 นิสิตที่มีสถานภาพในการศึกษาภาษาจีนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจาก นิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาเอก และนิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาโทได้รับการจัดการเรียนการสอนในลักษณะเดียวกัน เรียนเนื้อหาวิชาหลักของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติเหมือนกัน นิสิตได้เรียนกับอาจารย์กลุ่มเดียวกัน อาจารย์ทุ่มเทเอาใจใส่ดูแล ให้คำแนะนำปรึกษาแก่นิสิตเหมือนกันทั้งนิสิตวิชาเอกและนิสิตวิชาโท นิสิตได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนเหมือนกัน มีวิธีสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา และเหมาะสมกับนิสิตในแต่ละสถานภาพทางการเรียน การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรม ใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลเดียวกัน ข้อสอบเหมือนกันทั้งนิสิตวิชาเอกและนิสิตวิชาโท แจ้งผลการวัดและประเมินผลกลับสู่นิสิตทุกครั้งและทุกคน นิสิตได้รับการอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนเหมือนกัน ใช้ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทางภาษาเดียวกัน ใช้สื่อในการเรียนการสอนเหมือนกันไม่ว่าจะเป็นหนังสือ นิตยสารภาษาจีน วีซีดีภาพยนตร์ ดังนั้นจากการที่ได้รับการจัดการเรียนการสอน และประสบการณ์การเรียนรู้เหมือนกัน จึงทำให้นิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาเอก และนิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาโท มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ดังที่ วิชัย ดิสสระ [20] กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอน

ควรจัดให้เหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน นอกจากนี้การเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างของแต่ละบุคคลจำเป็นต้องอาศัยกลวิธีการเรียนการสอนหลายรูปแบบ อย่างเป็นระบบ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 นิสิตที่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนต่างก็มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากนิสิตไม่ว่าจะมีพื้นฐานทางการศึกษามาจากสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ สายศิลป์ภาษาอื่นๆ สายศิลป์ภาษาจีนต่างก็ได้เรียนในหลักสูตรเดียวกัน โดยเริ่มเรียนจากรายวิชาพื้นฐานทางภาษาจีนเบื้องต้นก่อน แม้นิสิตที่จบจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ภาษาจีนมาแล้วก็ต้องเริ่มเรียนในรายวิชาพื้นฐานเหมือนกัน เพราะนิสิตแต่ละคนต่างก็มาจากหลากหลายโรงเรียน จึงเป็นการปรับพื้นฐานความรู้ให้ตรงกันเพื่อการเรียนในรายวิชาที่ลงลึกต่อไป ในขณะที่เดียวกันทำให้นิสิตได้ทบทวนความรู้อีกด้วย นิสิตได้เรียนกับคณาจารย์ในสาขาเหมือนกัน อาจารย์ทุ่มเทเอาใจใส่ดูแล ให้คำแนะนำปรึกษาแก่นิสิตเหมือนกัน นิสิตได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนเหมือนกัน มีกิจกรรมกลุ่มให้นิสิตร่วมกันเรียน ร่วมกันฝึกปฏิบัติ มีวิธีสอนที่เหมือนกันและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรม ใช้ข้อสอบเหมือนกัน ข้อสอบวัดความรู้ได้ครอบคลุมใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลเดียวกัน นิสิตได้รับผลการวัดและประเมินผลกลับสู่นิสิตทุกครั้งและทุกคน นิสิตได้รับการอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนเหมือนกัน ใช้ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทางภาษาเดียวกัน ใช้สื่อในการเรียนการสอนเหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ นิตยสารภาษาจีน วีซีดี ภาพยนตร์ ดังนั้นจากการที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมือนกัน จึงทำให้

นิสิตที่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ สายศิลป์ภาษาอื่นๆ สายศิลป์ภาษาจีน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ดังที่ธนวรรณ อิ่มสมบูรณ์ [21] กล่าวว่า การเตรียมความพร้อมเพื่อการพัฒนาพื้นฐานและศักยภาพการเรียนรู้ในตัวผู้เรียนนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญ ในแง่ของสาระความรู้ เจตคติต่อรายวิชา และแรงจูงใจในการเรียนรายวิชาต่างๆ และมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตรว่าเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนด้านหลักสูตรมีคุณภาพยิ่งขึ้น สาขาวิชาควรปรับปรุงพัฒนาเนื้อหาวิชาในหลักสูตรให้ทันสมัย สอดรับกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม สอดคล้องกับความต้องการของนิสิต และตลาดแรงงาน จัดเนื้อหาวิชาที่หลากหลายทำให้นิสิตได้เลือกเรียนตามความสนใจ

2. ด้านอาจารย์ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านอาจารย์ว่าเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนด้านอาจารย์มีคุณภาพยิ่งขึ้น สาขาวิชาควรจัดอาจารย์ชาวจีนให้เพียงพอในการจัดการเรียนการสอน สรรหาอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนและการสอนเป็นอย่างดี ควรมีการจัดฝึกอบรมหรือศึกษาดูงานให้แก่อาจารย์ เพื่อพัฒนาศักยภาพอาจารย์ และให้อาจารย์มีความรู้ที่ทันสมัยอยู่เสมอ

3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนว่าเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีคุณภาพยิ่งขึ้น สาขาวิชาควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นิสิตได้แสดงออกทางภาษาจีน เช่น การจัดนิทรรศการ การไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ มีกิจกรรมที่หลากหลายระหว่างคาบเรียน เช่น การร้องเพลง การแสดงละคร เป็นต้น มีกิจกรรมให้นิสิตได้ฝึกทักษะสม่ำเสมอ เช่น การเขียนเรียงความ การอ่านบทประพันธ์

4. ด้านการวัดและประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านการวัดและประเมินผลว่าเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนด้านการวัดและประเมินผลมีคุณภาพยิ่งขึ้น สาขาวิชาควรมีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่เป็นมาตรฐาน ชัดเจนเที่ยงตรง ยุติธรรม ใช้ข้อสอบที่เป็นมาตรฐานสามารถวัดทักษะทางภาษาจีนได้ครอบคลุมทุกทักษะ

5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านปัจจัยเกื้อหนุนว่าเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนด้านปัจจัยเกื้อหนุนมีคุณภาพยิ่งขึ้น สาขาวิชาควรจัดห้องเรียนให้มีขนาดที่เหมาะสมกับจำนวนนิสิต จัดบรรยากาศภายในห้องเรียนให้เหมาะสมแก่การเรียน มีแสงสว่างเพียงพอ ไม่แออัด จัดห้องปฏิบัติการทางภาษาให้เพียงพอ และทันสมัยจัดหาสื่อทั้งสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อเทคโนโลยี

ต่างๆ ให้หลากหลายและทันสมัย มีจำนวนเพียงพอ กับความต้องการของนิสิต

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ของนิสิต เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดหลักสูตรให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของนิสิต

2. ควรศึกษาการประเมินคุณภาพบัณฑิต เพื่อวิเคราะห์จุดแข็งหรือโอกาสความเป็นไปได้ของหลักสูตรและจุดอ่อนหรืออุปสรรคของหลักสูตร เพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้เหมาะสมและมีคุณภาพยิ่งขึ้น

3. ควรศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนวิชาทักษะเฉพาะของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะเฉพาะ

4. ควรศึกษาการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของอาจารย์และบุคลากร เพื่อเป็นข้อมูลความคิดเห็นในส่วนของผู้สอนและผู้อำนวยการสอน

เอกสารอ้างอิง

- [1] วิษณุ ลิ้มทองกุล. (2549). *จีนอนาคต นักล่าอาณานิคมทางเศรษฐกิจ*. สืบค้นเมื่อ 23 กรกฎาคม 2553, จาก <http://www.gotomanager.com/news/details.aspx?id=52456>
- [2] ชาวลิต ชาติสิทธิเวท. (2552). *รายงานการพัฒนาหลักสูตร สื่อและการจัดการเรียนการสอน การศึกษาทางไกลหลักสูตรภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: สถาบันการศึกษาทางไกล สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- [3] Astin, Alexander W. (1993). *What Matters in College? Four Critical Years Revisited*. San Francisco: Jossey-Bass.
- [4] ทองอินทร์ วังโสธร; และคนอื่นๆ. (2522). *รายงานการวิจัยเรื่องระบบอุดมศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- [5] Brown, D.J. (1995). *The Elements of Language Curriculum*. Boston: Heinle&Heinle.
- [6] วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2544). *การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [7] Dickinson, Leslie. (1994). *Self-Instruction in Language Learning*. Cambridge: Press Syndicate of the University of Cambridge.
- [8] Gardner, R.C.; & Lambert, W.E. (1972). *Attitudes and Motivation in Second Language Learning*. Roley: Newbury House.
- [9] อุทุมพร จามรมาน. (2541). *การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [10] กิ่งแก้ว อารีรักษ์. (2544). *การวัดและประเมินผลทางภาษา*. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- [11] วาสนา ชาวหา. (2533). *สื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- [12] Krashen, Stephen D. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Oxford: Pergamon.
- [13] ขนิษฐกัญญา วินิจฉัยกุล; อรุณี วิริยะจิตรา; และ วันเพ็ญ ชัยกิจมงคล. (2545). *รายงานการวิจัย โครงการการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [14] โสภภาพรรณ ตันตยาคม; และ สมบัติ วัจนะสาลิกากุล. (2523). *ลักษณะนิสัยอุดมศึกษาและแนวโน้ม*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- [15] สุวัฒน์ มุทขเมธา. (2531). *การเรียนการสอนปัจจุบัน (ศึกษา333)*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- [16] ช่าง บัวศรี. (2532). *เอกสารแนะนำหลักสูตร ฉบับปรับปรุง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- [17] ทิพย์วัลย์ มาแสง. (2532). *การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย*. กรุงเทพฯ: ทิพย์อักษร.
- [18] สุทธพร รัตนกุล. (2549). *การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
- [19] รูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.
- [20] วิชัย ดิสสระ. (2535). *การพัฒนาหลักสูตรและการสอน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- [21] ธนวรรณ อิมสมบูรณ์. (2554). *การเรียนปรับพื้นฐานนักศึกษาใหม่ : การเตรียมความพร้อมของการ พัฒนาศักยภาพการเรียนรู้*. สืบค้นเมื่อ 13 ตุลาคม 2554, จาก http://www.nmc.ac.th/Link_technique/File/web9.p